

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudkyně Mgr. Věry Jachurové a soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **Z. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Viktorem Klímou
se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.1.2019 č.j. MHMP 180041/2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl pro opožděnost žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 22 (dále též jen „stavební úřad“) ze dne 10.5.2012, č.j. P22 1949/2012 OV 04 (dále jen „prvostupňové územní rozhodnutí“), jímž bylo podle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavení zákon“)

rozhodnuto o umístění stavby „Přepojení ČS Uhříněves IV a XIX, Praha 22“ na pozemcích parc. č. 1900/77, 2175, 2176/1, 2176/4 a 2207/1, vše v katastrálním území Uhříněves, v ulici Františka Diviše v Praze – Uhříněvsi.

2. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 13.2.2012 podal žadatel, jímž bylo Hlavní město Praha zastoupené Pražskou vodohospodářskou společností, a.s., žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Přepojení ČS Uhříněves IV a XIX, Praha 22“ (dále také „stavební záměr“). Stavba měla být přepojením odvodu splaškových vod z rozsáhlého území části Praha 22 do povodí ústřední čistírny odpadních vod v Tróji prostřednictvím připravovaného výtlaku „Splašková kanalizace -výtlak 2xPE 315 Pitkovice-Horní Měcholupy“; dále šlo o rozšíření akumulčních prostor stávajících čerpacích stanic odpadních vod XIX a IV. Vzhledem k tomu, že pro dané území byl vydán územní plán (Územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy), bylo oznámení o zahájení územního řízení a další úkony v řízení doručovány žadateli, obci a jednotlivých orgánům jednotlivě a účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Prvostupňové územní rozhodnutí bylo vyvěšeno na úřední desce stavebního úřadu od 11.5.2012 do 28.5.2012.
3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 27.5.2013 odvolání, které doplnil dne 28.5.2013. V odvolání uvedl, že je vlastníkem 48 pozemků v katastrálním území X, přes které teče strouha „potok - vodní tok Dobrá Voda“, do něhož vtékají odpadní vody ze zasakovacího příkopu neznámého původu, který vede od budovy čerpací stanice odpadních vod IV v ulici X v X. Čerpací stanice je s příkopem fakticky propojena přepadem. Dle žalobce realizací stavebního záměru hrozí zvýšení přítoku znečištěné splaškové vody na jím vlastněné pozemky v k. ú. X. Stavební úřad posoudil odvolání jako nepřípustné a postoupil jej žalovanému podle § 88 odst. 1 správního řádu, aniž by prováděl úkony podle § 86 odst. 2 správního řádu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobci nenáleží postavení účastníka řízení, a proto jeho odvolání rozhodnutím ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013. zamítl jako nepřípustné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Městského soudu správní žalobu. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 - 32 zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013 a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalobci v územním řízení náleželo postavení účastníka řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. V odůvodnění zrušovacího rozsudku soud vyložil, že žalobce splnil obě podmínky účastenství, neboť je vlastníkem sousedního pozemku a oprávněně tvrdil možnost přímého dotčení svého vlastnického práva spočívajícího v odtoku splaškové vody z čerpací stanice IV zasakovacím příkopem.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že z důvodu vázanosti právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 - 32 v souladu s § 92 odst. 2 správního řádu vrátil věc stavebnímu úřadu k provedení úkonů podle § 86 odst. 2 správního řádu. Poté, co tyto úkony stavební úřad provedl, předložil odvolání znovu žalovanému. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nezabýval odvoláním věcně, nýbrž ho jako opožděné zamítl. Vyšel ze zjištění, že oznámení o zahájení územního řízení i prvostupňové územní rozhodnutí byly v souladu s § 87 odst. 1 stavebního zákona doručovány účastníkům uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou. Z rozdělovníku obou písemností vydaných v územním řízení je nepochybné, že tyto písemnosti byly doručeny účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona, tj. i žalobci, a to vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha

22. Podle § 25 odst. 2 správního řádu se písemnost vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje. Vzhledem k tomu, že se stavební záměr nachází jen na pozemcích v k. ú. Uhřetíněves, které spadá pod Městskou část Praha 22, bylo třeba vyvěsit prvostupňové územní rozhodnutí pouze na úřední desce Úřadu městské části Praha 22 a nikoli na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice, jak tvrdí žalobce v odvolání. Na tom nic nemění ani fakt, že projednávaným záměrem mohou být pozemky v k. ú. X dotčeny. Z výše uvedených důvodů dospěl žalovaný k závěru, že žalobci bylo prvostupňové územní rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou, a to dnem svěšení z úřední desky (sobota 26.5.2012). S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 13.3.2014 sp. zn. 6 As 55/2013 nebo rozsudek ze dne 25.6.2014 sp. zn. 2 As 60/2014) žalovaný konstatoval, že k doručení veřejnou vyhláškou může dojít i v den pracovního klidu, neboť plynutí času spojené s vyvěšením veřejné vyhlášky není svou povahou lhůtou, se kterou by byl spojen požadavek učinění úkonu účastníkem, nýbrž dobou. Podal-li žalobce odvolání dne 27.5.2013, podal jej zjevně opožděně, neboť patnáctidenní lhůta pro podání odvolání skončila v pondělí 11.6.2012. Pro úplnost žalovaný konstatoval, že i kdyby nebylo prvostupňové územní rozhodnutí žalobci oznámeno, bylo by odvolání i tak opožděné. Prvostupňové územní rozhodnutí bylo účastníkům doručeno veřejnou vyhláškou dne 26.5.2012, a roční objektivní lhůta stanovená v § 84 odst. 1 správního řádu tedy skončila dnem 26.5.2013. Žalobce však podal odvolání 27.5.2013, tj. jeden den po skončení této lhůty.

5. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce shrnul dosavadní průběh řízení a poté namítl, že pochybení žalovaného spatřuje nejen v absenci skutkového a právního posouzení celé věci, ale zejména v zásadních procesních pochybeních žalovaného i stavebního úřadu. Zdůraznil, že podle zrušovacího rozsudku ze dne 16.11.2017, č.j. 6 A 174/2013-32 měl být účastníkem územního řízení, neboť naplnil obě podmínky stanovené v § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Žalobce je současně účastníkem i podle § 27 odst. 2 správního řádu, protože v souladu s tímto ustanovením může být (územním) rozhodnutím přímo dotčen ve svých právech nebo povinnostech. Zahájení územního řízení i prvostupňové územní rozhodnutí tedy dle žalobce mělo být oznámeno vyvěšením i na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice. Žalobce by díky tomu bezesporu podal odvolání dříve, než nakonec učinil.
6. Žalobce má za to, že se na něj vztahují lhůty uvedené v § 84 odst. 1 správního řádu, podle něhož „osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil (...)“ Všem účastníkům řízení, jakož i žalobci, bylo prvostupňové územní rozhodnutí oznámeno, resp. doručeno veřejnou vyhláškou shodně dne 26.5.2012. Jednoroční objektivní lhůta k uplatnění práva na odvolání začala běžet dnem 27.5.2012, a skončila by tedy dnem 26.5.2013. Jelikož se se prokazatelně jedná o lhůtu, ne o dobu, a tento den připadl na neděli, postupuje se podle § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle něhož platí, že: „případne-li konec lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší příští pracovní den (...)“ Posledním dnem k podání odvolání tak bylo pondělí 27.5.2013, tj. den, kdy bylo odvolání žalobcem podáno. V souladu s výše uvedeným ustanovením bylo tedy odvolání podáno včas.

7. Žalobce dále namítl, že žalovaný jednal v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16.11.2017, č.j. 6 A 174/2013-32. Nejenže napadeným rozsudkem chybně zamítl žalobcovo odvolání jako opožděné, navíc jednoznačně pochybil, když se znovu zabýval otázkou přípustnosti žalobcova odvolání, ačkoliv tato otázka již byla definitivně vyřešena zmíněným zrušovacím rozsudkem. Právním názorem soudu byl žalovaný jako odvolací správní orgán vázán, přesto však rozhodl v přímém rozporu s ním. V této souvislosti žalobce odkázal na jiné, dle jeho názoru správné rozhodnutí žalovaného ze dne 12.10.2018 č.j. MHMP 1552841/2018, jímž žalovaný zrušil prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu – povolení stavby vodního díla „Přepojení ČS Uhříněves IV a XIX, Praha 22“) a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Dle názoru žalobce měl žalovaný takto postupovat i v nyní projednávané věci, což však neučinil. V napadeném rozhodnutí jednal i proti svému vlastnímu dříve vyřčenému právnímu názoru. V přípisu o vrácení předkladu odvolání ze dne 14.2.2018 totiž konstatoval svou vázanost názorem Městského soudu v Praze a souhlasil i s přípustností a včasností podaného odvolání, když uvedl následující: *„Odvolací správní orgán je vázán vysloveným právním názorem soudu, že „odvolatel měl být účastníkem předmětného územního řízení“, a posuzuje odvolání jako přípustné. Odvolání je zároveň ve smyslu ust. § 84 odst. 1 správního řádu posouzeno jako včasné, protože bylo uplatněno v objektivní zákonné lhůtě 1 rok (pondělí 27.5.2013) ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledním z účastníků řízení (26.5.2012 veřejnou vyhláškou).“*
8. Závěrem žalobce namítl, že žalovaný se nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami a před vydáním rozhodnutí jej nepoučil o právu seznámit se s podklady rozhodnutí.
9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že záměr, k němuž se vztahovalo prvostupňové územní rozhodnutí, se nachází výhradně na pozemcích v k. ú. Uhříněves, a proto postačovalo vyvěsit písemnosti pouze na úřední desce Úřadu městské části Praha 22. Na tomto závěru nemění nic ani fakt, že předmětným záměrem mohou být dotčeny též pozemky v k. ú. Křeslice.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě souhlasil s tím, že odvolání žalobce bylo podáno v jednorroční lhůtě stanovené v § 84 odst. 1 správního řádu. V daném případě však toto ustanovení nelze aplikovat, protože žalobci bylo prvostupňové územní rozhodnutí doručeno veřejnou vyhláškou, tedy vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha 22 dne 26.5.2012.
11. Žalovaný popřel, že by jednal v rozporu se závazným právním názorem soudu vyjádřeným ve shora uvedeném zrušovacím rozsudku. V napadeném rozhodnutí naopak ve shodě s tímto rozsudkem konstatoval, že odvolání bylo podáno účastníkem řízení, a jedná se tedy o odvolání přípustné. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval pouze otázkou včasnosti podaného odvolání.
12. V podání ze dne 8.8.2019, kterým reagoval na vyjádření žalovaného k žalobě, žalobce zopakoval svůj názor, že prvostupňové územní rozhodnutí mělo být s ohledem na možnost dotčení pozemků v k. ú. X oznámeno vlastníkům těchto pozemků vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice. Protože se tak nestalo, byl žalobce, jakož i neurčitý okruh dalších osob, zkrácen na svých procesních právech účastníků řízení. Žalobce

těž poukázal na možný rozpor s ustanovením § 115 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., vodního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vodní zákon“) spočívající v neoznámení prvostupňového rozhodnutí samotné Městské části Praha – Křeslice. Dne 10.4.2019 byl žalobci doručen rozsudek (poznámka soudu: ve skutečnosti se nejedná o rozsudek, ale o usnesení) Městského soudu v Praze ze dne 3.4.2019 č.j. 6 A 174/2013 – 42, ze kterého dle mínění žalobce plyne, že do 26.4.2019, kdy toto rozhodnutí dle žalobce nabylo v důsledku uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti právní moci, nebylo možné vydat v souladu se zákonem žádné územní rozhodnutí, jakož i navazující stavební povolení.

13. Žalobce dále zdůraznil, že Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32 vyslovil závazný názor, že žalobce je účastníkem řízení, a jeho odvolání tak bylo přípustné. Vzhledem k tomu, že včasnost podaného odvolání je jednou ze základních procesních podmínek, které musí být zkoumány za všech okolností z úřední povinnosti, není žalobci jasné, jak by mohl soud rozhodnout v jeho prospěch, kdyby dospěl k závěru, že odvolání nebylo podáno včas.
14. Při ústním jednání před soudem konaném dne 15.4.2021 účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích. Žalobce prostřednictvím svého zástupce odkázal na písemné vyhotovení žaloby a zdůraznil, že otázka včasnosti odvolání již byla předmětem řízení vedeného před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 174/2013. Žalobce zopakoval, že dle jeho názoru mělo být územní rozhodnutí doručeno též vyvěšením na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice a dále poukázal na opravné usnesení soudu ze dne 3.4.2019, kterým byl opraven výrok rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 31. Dodal, že stavba byla nejen umístěna, ale i postavena a z její přepadové hráze odtékaly splašky na jeho pozemky. Žalobce trvá na tom, že odvolání proti územnímu rozhodnutí podal včas. Žalovaný při jednání před soudem odkázal na písemné vyjádření k žalobě a napadené rozhodnutí. Má i nadále za to, že žalobcovo odvolání bylo opožděné. Zrušovacím rozsudkem ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 31 byla řešena jen otázka přípustnosti odvolání žalobce z hlediska jeho účastenství v územním řízení, nikoliv otázka včasnosti odvolání.
15. Rozsudkem ze dne 15.4.2021 č.j. 15 A 37/2019 – 110 Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení; zároveň uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozsudku soud nejprve přisvědčil žalobci v tom, že mu rozhodnutí o umístění stavby nebylo jako účastníkovi řízení vůbec doručeno, a to ani veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně totiž v rozhodnutí jasně vymezil, koho konkrétně považuje za účastníka územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, přičemž žalobce (resp. pozemky v jeho vlastnictví) v tomto vymezení uveden nebyl. Je tedy zřejmé, že správní orgán prvního stupně žalobce za účastníka územního řízení nepovažoval, což následně v rozhodnutí ze dne 19.8.2013, č.j. MHMP 869027/2013 potvrdil i žalovaný, který žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby zamítl pro nepřípustnost s odůvodněním, že žalobci nenáleží postavení účastníka řízení.
16. Jelikož správní orgán prvního stupně nepovažoval žalobce za účastníka územního řízení, nelze mu podle příčist ani úmysl doručit rozhodnutí o umístění stavby žalobci jako jednomu z účastníků; žalobce ostatně nebyl ani jako účastník územního řízení podle § 85 odst. 2 písm.

b) stavebního zákona v rozhodnutí o umístění stavby uveden. Povinností správního orgánu prvního stupně přitom bylo podle § 69 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 192 stavebního zákona a § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb., uvést v rozhodnutí o umístění stavby jména a příjmení všech účastníků řízení, tedy i žalobce. Soud na podporu těchto svých závěrů poukázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28.3.2014, č.j. 30 A 95/2012 50, podle něhož žalobci (ve věci řešené jmenovaným soudem) nemohlo být oznámeno územní rozhodnutí doručením veřejnou vyhláškou, nebyl-li na něm žalobce jako účastník řízení uveden.

17. Městský soud v Praze shledal, že žalobce byl tzv. opomenutým účastníkem řízení, jemuž nebylo rozhodnutí o umístění stavby zákonem stanoveným způsobem oznámeno. V takovém případě pro běh odvolací lhůty platilo ustanovení § 84 odst. 1 správního řádu a žalobce byl oprávněn podat odvolání nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán prvního stupně oznámil. Tímto dnem byl v daném případě den 26.5.2012, kdy rozhodnutí o umístění stavby bylo oznámeno poslednímu z účastníků, respektive doručeno veřejnou vyhláškou. Jednoroční objektivní lhůta k podání odvolání tedy žalobci uplynula v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu dne 27.5.2013 (dne 26.5.2013 byla neděle). Žalobce přitom odvolání podal právě uvedeného dne (27.5.2013), tedy včas, a závěr žalovaného o opožděnosti žalobcova odvolání je tudíž v rozporu se zákonem.
18. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti podané žalovaným rozsudkem ze dne 30.3.2023 č.j. 4 As 119/2021-24 zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.4.2021 č.j. 15 A 37/2019 – 110 a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění zrušovacího rozsudku kasační soud zdůraznil, že žalobcovo účastenství v územním řízení založilo již samo ustanovení § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle něhož *[ú]častníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno*. Účastníkem řízení je proto i ten, kdo má takové postavení podle zákona, i když s ním tak správní orgán nejedná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2.11.2016, č.j. 3 As 12/2016-81). Na skutečnosti, že žalobci postavení účastníka řízení podle výše uvedeného ustanovení příslušelo *ex lege*, tedy nemůže ničeho změnit skutečnost, že správní orgán prvního stupně v rozhodnutí o umístění stavby žalobce výslovně neuvedl ve výčtu účastníků řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Rozhodnutí o umístění stavby doručované veřejnou vyhláškou zásadně ani nemůže uvádět všechny účastníky podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, kterým je adresováno, jmenovitě. S ohledem na uvedené je tudíž dle kasačního soudu lichá úvaha Městského soudu v Praze, že správní orgán prvního stupně žalobce v rozhodnutí o umístění stavby nepovažoval za účastníka řízení [jelikož jej neuvedl ve výčtu účastníků řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona], a tudíž mu nelze přičíst ani úmysl doručit žalobci rozhodnutí o umístění stavby, a ten se proto stal účastníkem opomenutým.
19. Nejvyšší správní soud neshledal, že by při stanovení odvolací lhůty a určení včasnosti žalobcova odvolání bylo možné vycházet z § 84 odst. 1 správního řádu. Nebyla totiž naplněna podmínka neoznámení rozhodnutí o umístění stavby žalobci. Žalobci bylo (stejně jako ostatním účastníkům územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 stavebního zákona) rozhodnutí o umístění stavby oznámeno v souladu s § 92 odst. 3 stavebního zákona veřejnou

vyhláškou, která byla na úřední desce správního orgánu prvního stupně (jako správního orgánu, který písemnost doručoval podle § 25 správního řádu) vyvěšena dne 11.5.2012. Naplnění podmínky zveřejnění veřejné vyhlášky též způsobem umožňujícím dálkový přístup přitom v nynější věci nebylo nikým zpochybněno. Rozhodnutí o umístění stavby tak bylo v souladu s § 25 odst. 2 správního řádu doručeno účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, žalobce nevyjímaje, patnáctým dnem po vyvěšení veřejné vyhlášky. Tímto dnem bylo podle § 25 odst. 2 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu a v souladu s názorem vysloveným rozšířeným senátem v rozsudku ze dne 26.5.2022, č.j. 4 Afs 264/2018 85, bod 87, podle nějž „*doba, po kterou má být příslušný akt vyvěšen na úřední desce nebo jinak zveřejněn, skončí, pokud by měla jejím posledním dnem být sobota, neděle či svátek, až nejbližším následujícím pracovním dnem*“, pondělí 28.5.2012.

20. Z uvedeného důvodu nelze ve vztahu k počátku běhu a délce odvolací lhůty a určení včasnosti žalobcova odvolání použít právní úpravu obsaženou v § 84 odst. 1 správního řádu (odvolací lhůta při neoznámení rozhodnutí), na kterou poukázal ve svém rozsudku Městský soud v Praze. Naopak se použije § 83 odst. 1 správního řádu, podle něhož činí odvolací lhůta 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Žalobci bylo rozhodnutí o umístění stavby, jak výše uvedeno, oznámeno dne 28.5.2012. Odvolací lhůta v délce 15 dnů proto žalobci uplynula v souladu s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu dne 12.6.2012 (úterý). Žalobce podal odvolání až dne 27.5.2013, tedy opožděně. Městský soud v Praze proto pochybil, zrušil-li napadené rozhodnutí pro nesprávný závěr žalovaného o opožděnosti žalobcova odvolání.

21. Při dalším ústním jednání konaném dne 18.5.2023 žalobce setrval na podané žalobě. Poukázal na to, že stavba čerpací stanice odpadních vod, k níž se vztahovalo územní rozhodnutí, je již 12 let postavena a provozována. Při její realizaci nebylo územní rozhodnutí dodrženo, protože nádrže jsou větší, než bylo stavebním úřadem povoleno. Právní zástupce žalobce při ústním jednání konstatoval, že se během své patnáctileté praxe se nikdy nesetkal s tím, aby ústní jednání bylo soudem nařízeno před uplynutím lhůty k podání ústavní stížnosti. Žalobce se následně vymezil proti zrušovacímu rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vydanému v této věci, které označil za neobjektivní, účelové, nepřezkoumatelné a nezákonné. Je toho názoru, že zrušovací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu popírá časem ověřený judikát Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2014 č. j. 30 A 95/2012 – 50, dále popírá ustanovení § 69 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 115 odst. 1, 3 a 4 vodního zákona, z nichž plyne, že rozhodnutí je třeba zveřejnit i na úřední desce obcí, kterých se stavba dotýká. Zrušovací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu je též v rozporu s praktickým komentářem ke správnímu řádu z nakladatelství Wolters Kluwer a je nekorektní vůči žalobci, neboť soud mu vytkl, že nedbal svých práv a že ani neuvádí, že se s územním rozhodnutím neseznámil. Žalobce se svou manželkou nicméně strávili spoustu času tím, že sledovali úřední desku obce X, kde má žalobce své pozemky. Rovněž není pravdou tvrzení soudu, že žalobce nezpochybňoval řádné vyvěšení a doručení územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dále zcela ignoroval § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého měl být žalobce seznámen se spisy, což se nestalo. V daném případě je to navíc umocněno ustanovením § 144 odst. 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud bagatelizoval skutečnost, že žalovaný nejednal se žalobcem jako s opomenutým účastníkem řízení. V době vydání napadeného rozhodnutí přitom bylo stále v platnosti původní rozhodnutí žalovaného o tom, že žalobce není účastníkem řízení. Ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném v rozhodné době navíc neobsahovalo požadavek, že se účastníci

řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) identifikují označením dotčených pozemků a staveb. Zrušovací rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dle mínění žalobce představuje neústavní zásah moci soudní do moci zákonodárné a byla jím porušena zásada rovnosti zbraní, protože žalobce musí vše namítat v koncentrovaných lhůtách, zatímco žalovaný může jednou tvrdit, že žalobce není vůbec účastníkem řízení, aby s odstupem času tento názor změnil a označil žalobcovo odvolání za opožděné.

22. Žalovaný se při ústním jednání ztotožnil se závěrem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku, že žalobce podal odvolání opožděně. Označil za nesporné, že prvostupňové územní rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice. Na to žalobce prostřednictvím svého právního zástupce reagoval, že již v žalobě bylo namítáno také nevyvěšení předmětného rozhodnutí na úřední desce Magistrátu hl. m. Prahy.
23. Žalobce při ústním jednání vznesl námitku podjatosti členů senátu, kterou odůvodnil jednak tím, že na ústní jednání v této věci si soud vyhradil pouze 30 minut (ústní jednání bylo nařizeno od 9,30 hod. a od 10,00 hod. je již nařizeno jednání v jiné věci), a rovněž tím, že v přípisu, který byl žalobci doručen spolu s předvoláním k jednání, mu bylo soudem sděleno, že v dané věci již bylo rozhodnuto a že se soud musí řídit rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Za důvod podjatosti členů senátu žalobce označil také mimoverbální projevy, které však blíže nespecifikoval, a dále to, že soudu není z obsahu žaloby známo, že v ní namítal, že územní rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce Magistrátu hl. m. Prahy. Soud při ústním jednání žalobcem uplatněnou námitku podjatosti neshledal důvodnou, a proto ji usnesením zamítl a v souladu s § 15b odst. 2 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. pokračoval v ústním jednání, vědom si toho, že důvodnost uplatněné námítky podjatosti je s konečnou platností oprávněn posoudit Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasační stížnosti. Soud v této souvislosti dodává, že možnost krajského soudu rozhodujícího věci správního soudnictví postupovat způsobem upraveným v § 15b odst. 2 o.s.ř. výslovně připustil i Nejvyšší správní soud (viz např. jeho rozsudek ze dne 20. 4. 2017 čj. 9 As 146/2016 – 366).
24. Soud dospěl k závěru, že skutečnosti, o které žalobce vznesenou námitku podjatosti opřel, nemohou být důvodem k vyloučení členů senátu z projednávání a rozhodnutí věci, neboť nevypovídají zhola nic o jejich poměru k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Časové rozvržení nařízených ústních jednání je věcí ryze organizačního charakteru, které navíc není striktně závazné. Není nijak neobvyklé, že se ústní jednání v konkrétní věci „protáhne“, čímž dojde k posunu původně stanoveného začátku jednání v další věci. V nyní projednávané věci je spornou toliko jediná otázka, a to otázka opožděnosti žalobcova odvolání. K této otázce se již vyjádřil Nejvyšší správní soud, a proto bylo možné předpokládat, že další ústní jednání proběhne relativně rychle. Doba 30 minut, kterou si soud na jednání vyhradil, se z tohoto pohledu jevila jako zcela přiměřená. O opodstatněnosti tohoto předpokladu ostatně svědčí i skutečnost, že ústní jednání celkem trvalo necelých 44 minut. V přípisu, který byl žalobci zaslán spolu s předvoláním k ústnímu jednání, bylo žalobci soudem sděleno, že Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku zaujal jednoznačný závěr o opožděnosti žalobcova odvolání a tímto závěrem je Městský soud v Praze v dalším řízení vázán, na čemž nemůže nic změnit ani konání dalšího ústního jednání ve věci samé. Jednalo se o připomenutí holého faktu vázanosti krajského soudu právním

názorem kasačního soudu vyjádřeným ve zrušovacím rozhodnutí, která plyne ze zákonné právní úpravy (§ 110 odst. 4 s.ř.s.). Ani v tomto konstatování nelze spatřovat nic, co by zavadalo důvod k pochybnostem o nepodjatosti členů senátu ve smyslu § 8 odst. 1 s.ř.s. O tom, že Nejvyšší správní soud vydal předmětný zrušovací rozsudek, žalobce nepochybně věděl, neboť byl účastníkem řízení o kasační stížnosti. Mimoverbální projevy žalobce blíže nespecifikoval, a soud se k nim proto nemůže vyjádřit. Argumentace žalobce, že soudu není z obsahu žaloby známo, že v ní namítal nevyvěšení prvostupňového územního rozhodnutí na úřední desce Magistrátu hl. m. Prahy, zřetelně souvisí s přednesem právního zástupce žalobce, který při ústním jednání tvrdil, že žalobce již v žalobě namítal nejen to, že prvostupňové územní rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice (což je mezi účastníky řízení nesporné), ale namítal i nevyvěšení tohoto rozhodnutí na úřední desce Magistrátu hl. m. Prahy. Nic takového ovšem v žalobě ze dne 31. 1. 2019 žalobcem namítáno nebylo; v bodě IV. žaloby žalobce výslovně namítl (pouze) to, že *„(z)ahájení územního řízení i prvostupňového rozhodnutí o umístění předmětných staveb mělo být tedy oznámeno vyvěšením i na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice. Žalobce by díky tomu bezesporu podal odvolání proti tomuto rozhodnutí dříve, než nakonec učinil.“* Soud pro úplnost uvádí, že předseda senátu při jednání vyzval právního zástupce žalobce k tomu, aby uvedl, kde se v žalobě jím zmiňovaná námitka nevyvěšení prvostupňového územního rozhodnutí na úřední desce Magistrátu hl. m. Prahy nachází, právní zástupce žalobce to však neučinil. Závěrem soud podotýká, že znalost obsahu žaloby a také stanovení termínu ústního jednání lze podřadit pod okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci; takové okolnosti podle § 8 odst. 1 věty třetí s.ř.s. nejsou důvodem k vyloučení soudce.

25. Při rozhodování ve věci samé vyšel soud zejména z následující právní úpravy:
26. Podle § 20 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 písemnosti ve věcech územního plánování se v zákonem stanovených případech doručují veřejnou vyhláškou. Zveřejňuje-li se písemnost vyvěšením na více úředních deskách, považuje se za den vyvěšení den, ve kterém byla písemnost vyvěšena nejpozději. V případě potřeby se písemnost zveřejní i jiným způsobem v místě obvyklém.
27. Podle § 85 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 účastníky územního řízení jsou
 - a) žadatel,
 - b) obec, na jejímž území má být požadovaný záměr uskutečněn.
28. Podle § 85 odst. 2 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 účastníky územního řízení dále jsou
 - a) vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě, nejde-li o případ uvedený v písmenu d),
 - b) osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno,
 - c) osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis,
 - d) společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu); v případě, že společenství vlastníků jednotek podle zvláštního právního předpisu nemá právní

subjektivitu, vlastníků, jehož spoluvlastnický podíl na společných částech domu činí více než jednu polovinu.

29. Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění účinném do 31.12.2012 je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.
30. Podle § 83 odst. 1 správního řádu odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Odvolání lze podat teprve poté, co bylo rozhodnutí vydáno. Bylo-li odvolání podáno před oznámením rozhodnutí odvolateli, platí, že bylo podáno v první den odvolací lhůty.
31. Podle § 84 odst. 1 správního řádu osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, může podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno posledního z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1.
32. Podle § 110 odst. 4 s.ř.s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
33. Předně je třeba zdůraznit, že povinností Městského soudu v Praze bylo posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí na podkladě a v mezích včas uplatněných žalobních námitek. Nebylo však jeho úkolem, aby se zabýval následně vznesenými argumenty, jimiž žalobce při dalším ústním jednání brojil proti závěrům zrušovacího rozsudku Nejvyššího správního soudu, jimiž je krajský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s.ř.s.).
34. V dalším řízení, které následovalo po zrušení jeho předchozího rozsudku Nejvyšším správním soudem, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Soud shledal, že stavební úřad postupoval v souladu se zákonem, jestliže účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona doručoval prvostupňové územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou vyvěšenou (toliko) na úřední desce Úřadu městské části Praha 22. K doručování tohoto rozhodnutí také veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce Úřadu městské části Praha – Křeslice nebyl důvod již proto, že umístovaná stavba se nachází výlučně na pozemcích v k. ú. X. Podstatné je ale především to, že z právní úpravy týkající se způsobu doručování územního rozhodnutí, jež byla účinná ke dni vydání prvostupňového územního rozhodnutí, nevyplývala povinnost doručovat územní rozhodnutí účastníkům územního řízení uvedeným v § 85 odst. 2 stavebního zákona jiným způsobem než prostřednictvím veřejné vyhlášky vyvěšené na úřední desce toho správního orgánu, který písemnost doručuje. Tímto správním orgánem byl v projednávané věci odbor výstavby Úřadu městské části Praha 22, přičemž mezi stranami není sporu o tom, že veřejnou vyhláškou vyvěšenou na úřední desce tohoto správního orgánu bylo prvostupňové územní rozhodnutí doručováno.

36. Soud na tomto místě pro stručnost odkazuje na závěry obsažené v rozsudku ze dne 4.9.2015 č.j. 8 As 174/2014 – 30, jímž Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 9. 2014, čj. 30 A 58/2013 – 42 poté, co přisvědčil názoru krajského soudu, že „... požadavek plynoucí z argumentace stěžovatelů, tedy doručovat územní rozhodnutí vyvěšením veřejné vyhlášky nejen na úřední desce stavebního úřadu, který takové rozhodnutí vydal, ale též na úřední desce obecního úřadu, kde se nachází dotčená nemovitost, nemá oporu v zákoně.“ V témže rozhodnutí Nejvyšší správní soud srozumitelně vysvětlil též vztah mezi úpravou plynoucí z § 20 odst. 1 stavebního zákona a úpravou obsaženou v § 92 odst. 3 stavebního zákona, když dovodil, že „(u)stanovení § 20 odst. 1, ve znění účinném do 31. 12. 2012, totiž zjevně představuje obecnou úpravu, která připouští doručování některých písemností ve věcech územního plánování veřejnou vyhláškou, stanoví-li tak zákon. Ustanovení § 92 odst. 3 stavebního zákona pak představuje právě zákonem výslovně předpokládanou speciální úpravu, která na obecné ustanovení § 20 odst. 1 téhož zákona navazuje a předpokládá doručování písemností ve věcech územního plánování (zde územního rozhodnutí) veřejnou vyhláškou. Spor tedy v dané věci není možné stavět tak, zda měl stavební úřad postupovat podle § 20 odst. 1 či § 92 odst. 3 stavebního zákona, jak by mohlo plynout z vyjádření účastníků (resp. napadeného rozsudku krajského soudu), neboť citovaná ustanovení nejsou ve vzájemném rozporu. Naopak, speciální úprava obsažená v § 92 odst. 3 stavebního zákona (kterou v dané věci žalovaný i správní soud správně aplikoval) navazuje na obecnou úpravu plynoucí z § 20 odst. 1 citovaného zákona.“ Soud k tomu pro úplnost dodává, že ani ustanovení § 20 odst. 1 stavebního zákona nestanoví povinnost stavebního úřadu doručit územní rozhodnutí formou veřejné vyhlášky vyvěšením nejen na své úřední desce, ale též na úřední desce obce (obecního úřadu), jejíž území se takové rozhodnutí týká.
37. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že byl v dané věci účastníkem územního řízení „i podle § 27 odst. 2 správního řádu.“ Úprava účastenství ve stavebním řízení obsažená v § 85 stavebního zákona je ve vztahu k vymezení účastníků správního řízení podle § 27 správního řádu úpravou speciální, která vylučuje aplikaci obecné úpravy.
38. K závěru, že žalobci náleží postavení účastníka předmětného územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, dospěl Městský soud v Praze ve zrušovacím rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32. Žalovaný napadeným rozhodnutím tento (pro něj závazný) právní názor soudu nijak nezpochybil, ba naopak v odůvodnění napadeného rozhodnutí v souladu s ním konstatoval, že žalobci náleží postavení účastníka předmětného územního řízení dle zmíněného ustanovení stavebního zákona, a jeho odvolání je proto přípustné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze ani v nejmenším dovodit, že by žalovaný opětovně posuzoval otázku žalobcova účastenství v územním řízení, nebo že by jednal v rozporu se závazným právním názorem vyjádřeným ve zrušovacím rozsudku.
39. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nepřípustnost odvolání založená tím, že jej podal subjekt, který není účastníkem řízení, a opožděnost odvolání jsou dvě zcela rozdílné kategorie, které nelze vzájemně směšovat, jak to učinil žalobce v podání ze dne 8.8.2019. Ve vztahu k přezkumnému soudnímu řízení neobstojí ani žalobcův názor, že včasnost odvolání je jednou ze základních procesních podmínek, které musí být zkoumány za všech okolností z úřední povinnosti. Rozsah přezkumné činnosti soudu je až na řídké výjimky, jako je například nicotnost rozhodnutí či vady řízení podle § 76 s.ř.s., vymezen žalobními

námitkami. K okolnostem, ke kterým správní soud při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí přihlíží z úřední povinnosti, tj. bez ohledu na to, zda takovou okolnost žalobce sám namítne, včasnost odvolání nepatří. Jak je ostatně patrné z odůvodnění zrušovacího rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32, soud v něm otázku včasnosti žalobcova odvolání nikterak neposuzoval a v tomto směru žádný právní názor, jímž by byl žalovaný v dalším řízení vázán, nevyslovil.

40. Dospěl-li žalovaný k závěru, že žalobcovo odvolání je opožděné, nebylo jeho povinností zabývat se věcně jednotlivými odvolacími námitkami a na jejich podkladě přezkoumat zákonnost a věcnou správnost odvoláním napadeného územního rozhodnutí. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.4.2010 č.j. 5 As 10/2010 – 75, *„rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se správní orgán věcně zabýval odvoláním účastníka řízení. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu jeho opožděnosti, tj. z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně projednat.“*
41. Nebylo ani důvodu, aby žalovaný poté, co dospěl k závěru o opožděnosti žalobcova odvolání, seznamoval žalobce s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť jediným relevantním podkladem bylo samotné odvolání, resp. zjištění o okamžiku jeho podání.
42. Při přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je rozhodnutí odvolacího orgánu o zamítnutí odvolání pro opožděnost, se ani soud nezabývá posouzením zákonnosti prvostupňového územního rozhodnutí, ale výlučně tím, zda závěr žalovaného odvolacího orgánu o opožděnosti odvolání, na němž je napadené rozhodnutí zbudováno, je v souladu se zákonem či nikoliv (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2010, č.j. 5 Ca 117/2007-29). Při posouzení této klíčové otázky byl Městský soud v Praze v dalším řízení, které následovalo po zrušení jeho předchozího rozsudku, vázán zcela jednoznačným právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku ze dne 30.3.2023 č.j. 4 As 119/2021-24 (§ 110 odst. 4 s.ř.s.) Na odůvodnění tohoto rozsudku soud v plném rozsahu odkazuje a pouze ve stručnosti opakuje, že při určení včasnosti žalobcova odvolání nelze vycházet z § 84 odst. 1 správního řádu, protože nebyla naplněna podmínka neoznámení rozhodnutí o umístění stavby žalobci. Žalobci, stejně jako ostatním účastníkům územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 stavebního zákona, bylo rozhodnutí o umístění stavby oznámeno v souladu s § 92 odst. 3 stavebního zákona veřejnou vyhláškou, která byla na úřední desce správního orgánu prvního stupně vyvěšena dne 11.5.2012. Rozhodnutí o umístění stavby tak bylo v souladu s § 25 odst. 2 správního řádu doručeno účastníkům řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona, žalobce nevyjímaje, patnáctým dnem po vyvěšení veřejné vyhlášky, tj. v pondělí 28.5.2012. Odvolací lhůta v délce 15 dnů žalobci uplynula v souladu s § 40 odst. 1 písm. a) správního řádu dne 12.6.2012. Vzhledem k tomu, že žalobce podal odvolání až dne 27.5.2013, je jeho odvolání zjevně opožděné. Žalovaný tudíž postupoval v souladu se zákonem, jestliže napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání pro opožděnost zamítl.
43. Námitkou možného rozporu napadeného rozhodnutí s ustanovením § 115 odst. 4 vodního zákona se soud nezabýval, neboť tato námitka byla žalobcem uplatněna až po uplynutí lhůty, ve které jediné je možné žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72

odst. 1 s.ř.s.). V žalobě samotné nebylo ustanovení § 115 odst. 4 vodního zákona vůbec zmíněno. Navíc v této námitce žalobce nenamítal zkrácení na svých právech, ale nepřipustně se bral za práva jiného subjektu (Městské části Praha – Křeslice).

44. Usnesení ze dne 3.4.2019 č.j. 6 A 174/2013 – 42, kterým Městský soud v Praze opravil zjevnou nesprávnost ve výrokové části zrušovacího rozsudku ze dne 16.11.2017 č.j. 6 A 174/2013 – 32 spočívající v nesprávném označení odboru Magistrátu hlavního města Prahy, který vydal rozhodnutí ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013, se vztahuje výlučně k opravovanému zrušovacímu rozsudku, a tedy k přezkumnému soudnímu řízení, jehož předmětem bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 19.8.2013 č.j. MHMP 869027/2013, jímž bylo žalobcovo odvolání proti prvostupňovému územnímu rozhodnutí zamítnuto jako nepřipustné. Z tohoto opravného usnesení soudu rozhodně není možné dovozovat nemožnost vydání územního řízení, jak to činí žalobce v podání ze dne 8.8.2019.
45. Žalobcova argumentace, která zazněla při dalším ústním jednání dne 18. 5. 2023 a podle níž nebylo při realizaci předmětné stavby dodrženo územní rozhodnutí, se zcela míjí s podstatou projednávané věci, již je opožděnost žalobcova odvolání proti územnímu rozhodnutí, a soud proto považuje za nadbytečné se k ní jakkoliv vyjadřovat.
46. K připomínce právního zástupce žalobce vznesené při dalším ústním jednání dne 18. 5. 2023, že se během své praxe nikdy nesetkal s tím, aby ústní jednání bylo soudem nařízeno před uplynutím lhůty k podání ústavní stížnosti, soud považuje za potřebné poznamenat, že žádný právní předpis soudu neukládá povinnost vyčkat s nařízením (dalšího) ústního jednání do doby, než uplyne lhůta běžící účastníkům řízení k podání případné ústavní stížnosti proti rozhodnutí nadřízeného soudu, nebo dokonce do doby, než Ústavní soud o takové ústavní stížnosti rozhodne.
47. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
48. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. **Nepřipustná je však taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s.ř.s.**

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 18. května 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu